

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym – Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Gerke

Protokolant : st. prot. sęd. B. G.

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. P. w P. J. M.

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 r.

sprawy **B. T.**,

oskarżonego z art. 286§1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt VIII K 122/18,

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. C. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Piotr Gerke

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt VIII K 122/18, Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. uznał oskarżonego **B. T.** za winnego tego, że wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od 16 maja 2016 r. do 24 czerwca 2016 w P., działając doprowadzili P. J. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że w dniu 16 maja 2016 r. w P. oskarżony założył rachunek bankowy (...), a następnie za pośrednictwem internetowego serwisu ogłoszeniowego otomoto.pl zamieścili ogłoszenie ID (...) z ofertą sprzedaży uszkodzonego samochodu marki K. S. III wprowadzając go w błąd co do zamiaru zawarcia umowy kupna-sprzedaży tego samochodu, po uprzednim wpłaceniu zaliczki w kwocie 4.000 zł na wskazany przez niego rachunek bankowy (...), którego jest jedynym posiadaczem, podczas gdy nie mieli zamiaru realizacji tej umowy i nie dostarczyli wymienionego samochodu w ustalonym miejscu i czasie, pomimo uiszczenia żądanej kwoty zaliczki przez pokrzywdzonego, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz P. J. kwoty 4.000 zł, a także rozstrzygnął w przedmiocie wynagrodzenia obrońcy z urzędu oskarżonego i zwolnił B. T. od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok w całości pisemną **apelacją** zaskarżył **obrońca oskarżonego**, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na:

a) naruszeniu art. 442 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 6 k.p.k.-poprzez niezasadne ograniczenie postępowania dowodowego i zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, w tym przesłuchania w charakterze świadka P. C. na okoliczność wiedzy dotyczącej przedmiotowego zdarzenia i działalności Ł. K. i oskarżonego B. T. oraz sporządzonej na podstawie tego badania opinii, celem oceny zeznań świadka Ł. K. oraz oskarżonego pod kątem wiarygodności psychologicznej oraz ich szczerości,

b) naruszeniu art. 167 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu przez Sąd I instancji przesłuchania w charakterze świadka P. C. oraz zaniechanie przeprowadzenia dowodu z badania poligraficznego (wariograficznego) Ł. K. oraz oskarżonego B. T. oraz sporządzonej na podstawie tego badania opinii, celem oceny zeznań świadka Ł. K. oraz wyjaśnień oskarżonego pod kątem wiarygodności psychologicznej i ich szczerości,

c) naruszeniu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegającą na tym, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu, wyłącznie na niekorzyść oskarżonego B. T.,

d) naruszeniu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k., polegającą na tym, iż Sąd Rejonowy dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu, poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony B. T. dopuścił się zarzucanego mu czynu, a także by działał umyślnie w zamiarem bezpośrednim kierunkowym i nie uzasadnienie przez Sąd Rejonowy w tym zakresie stanowiska, na podstawie jakich dowodów przyjął w tym zakresie rozstrzygnięcie,

e) naruszeniu art. 424 § 1 k.p.k. polegające na braku wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności dotyczących zamiaru i rodzaju winy, w ramach przypisanego oskarżonemu kwalifikacji prawnej czynu oraz sporządzenie jego w sposób pobieżny,

f) naruszeniu art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez rozstrzygnięcie przez Sąd Rejonowy wynikających z materiału dowodowego, w tym zeznań świadków wątpliwości wyłącznie na niekorzyść oskarżonego B. T.,

g) naruszeniu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k. i art. 6 k.p.k. art. 9 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez nieuzasadnione nieprzeprowadzenie w toku postępowania nawet z urzędu dowodu z zeznań świadka P. C., w sytuacji, gdy osoba ta posiada istotne informacje dotyczące sprawy oraz działalności Ł. K., a jego zeznania miałyby istotny wpływ w zakresie ustalenia prawidłowego stanu faktycznego sprawy zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy,

h) naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niezastosowanie zasady in dubio pro reo i nierozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego B. T.,

i) naruszenie art. 167 k.p.k., art. 391 § 1 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. poprzez nieuprawnione odstępianie przez Sąd Rejonowy od zasady bezpośredniości, tj. zaniechanie przesłuchania świadka P. C. oraz przeprowadzenia dowodu z badania poligraficznego (wariograficznego) Ł. K. oraz B. T. oraz sporządzonej na podstawie tego badania opinii, celem oceny zeznań świadka Ł. K. oraz wyjaśnień oskarżonego pod kątem wiarygodności psychologicznej oraz ich szczerości i zarazem pozbawienie możliwości weryfikacji zeznań Ł. K. oraz wyjaśnień B. T. oraz pozbawienie prawa do obrony oskarżonego,

j) naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez nieuprawnione oparcie się wyłącznie na dokumentach i zaniechanie przesłuchania bezpośrednio przez Sąd Rejonowy świadka P. C., skutkująca przypisaniem winy oskarżonemu

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mając istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez błędne przyjęcie , że oskarżony B. T. dopuścił się zarzucanego mu czynu oraz bezpodstawne przyjęcie, że

oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, podczas gdy okoliczności ujawnione w toku postępowania przed Sądem Rejonowym przemawiają za przyjęciem braku winy,

3. ponadto rażąca surowość kary wymierzonej oskarżonemu w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wobec powyższego obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego B. T. od zarzucanego mu czynu w całości,
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania,
3. zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
4. nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania apelacyjnego,
5. doprowadzenie oskarżonego na rozprawę apelacyjną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna.

Na wstępie należy wskazać, że wniesienie środka odwoławczego, niezależnie od jego granic i zakresu, każdorazowo obliguje sąd odwoławczy do zbadania ewentualności wystąpienia uchybień, o jakich mowa w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie stwierdził wskazanych tam wadliwości, osobnych zarzutów co do przesłanek z art. 439 k.p.k. nie formułował zresztą skarżący.

Przechodząc do omówienia konkretnych zarzutów i rozpoczynając od zarzutów z pkt **1 a-b, g, i-j**, należy wskazać, iż teza dowodowa wskazana we wniosku obrońcy o przesłuchanie P. C. była bez znaczenia dla niniejszej sprawy. P. C., wg twierdzeń samego obrońcy, nie miał wiedzy o działalności oskarżonego w niniejszej sprawie, a jedynie o zachowaniach świadka Ł. K. w przedmiocie nie objętym niniejszym postępowaniem. Należy przy tym przypomnieć, że zgodnie z art. 179 § 5 pkt 2 k.p.k. użycie wariografu w postępowaniu karnym objęte jest bezwzględnym zakazem dowodowym. Jak trafnie podaje się w literaturze, „brzmienie przepisu art. 171 § 5 jest jednoznaczne w swej wymowie i nie stwarza żadnych podstaw do użycia wariografu w toku przesłuchania oskarżonego, świadka czy innego podmiotu. Zakaz dowodowy sformułowany w treści przepisu nie może prowadzić do jego wyeliminowania poprzez wyrażenie zgody przez uprawnionego (por. wyrok SN z 14.01.2004 r., V KK 121/03, Prok. i Pr.-wkl. 2004/10, poz. 6), dopuszczenie zaś do użycia w przesłuchaniu tego typu urządzenia powoduje niemożność procesowego wykorzystania dowodu (wyrok SN z 3.11.2004 r., V KK 69/04, OSNwSK 2004, poz. 1983). Należy zauważyć, że nowelizacja z 10.01.2003 r. wprowadziła do polskiego systemu prawnego możliwość wykorzystania wariografu w badaniach biegłego (art. 192a i 199a). **Obie te instytucje nie dotyczą jednak przesłuchania i nie stanowią przepisów *lex specialis* wobec art. 171.** Na marginesie jedynie należy zauważyć, że prowadzone badania nie powinny w istocie rzeczy przypominać przesłuchania, a zatem niedopuszczalne tu będzie odczytywanie fragmentów zeznań” - Kurowski Michał. Art. 171. W: Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany. System Informacji Prawnej LEX, 2019. Trudno, w kontekście zarysowanej tezy dowodowej, wyobrazić sobie, jak takie badanie miałyby wyglądać, aby nie naruszyć ww. zakazu dowodowego. Obrońca w żaden sposób, poza ogólnym wskazaniem, nie wytłumaczył sensownie, jak sobie wyobraża tę czynność.

Przechodząc do omówienia **pkt 1 c-d, f**, sprowadzających się do kwestionowania dokonanej oceny dowodów i w następstwie tego – błędnego ustalenia stanu faktycznego, przede wszystkim należy mieć na względzie, że „zarzut takiego błędu nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu

sądu w zakresie istotnych ustaleń.” – wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 maja 2008 r., sygn. akt II AKa 50/08, LEX nr 468615. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany nakazem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3 września 1998 r. sygn. V KKN 104/98 - Prokuratura i Prawo 1999, Nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20 marca 2002 r. sygn. II AKa 49/02 - Prokuratura i Prawo 2004, Nr 6, poz. 29). W niniejszej sprawie apelujący w żaden sensowny sposób nie wykazał, że Sąd Rejonowy popełnił błąd w tym zakresie. Należy przy tym podkreślić, że Sąd Rejonowy ustalił wyraźnie, iż oskarżony nie działał sam, a we współdziałaniu z inną osobą, która pozostała nieustalona. Nawet zresztą gdyby przez moment uznać, że osobą tą był właśnie Ł. K., do czego zdaje się zmierzać skarżący, to nie spowodowałoby przecież złagodzenia odpowiedzialności karnej B. T., czy wręcz jego uniewinnienia. Prawidłowe jest przy tym ustalenie, że udział oskarżonego w inkryminowanym zdarzeniu jest na tyle istotny, że wykluczyć należy zakwalifikowanie jego zachowania jako jedynie pomocnictwa do oszustwa, albowiem gdyby oskarżony nie założył konta w banku i nie otrzymał przypisanej do niego karty płatniczej (co jest przecież całkowicie niesporne także w ramach linii obrony oskarżonego), to dokonanie ww. przestępstwa w sposób, jaki ustalono, właściwie nie byłoby możliwe. Jest to klasyczne współsprawstwo, gdzie efekt finalny przestępstwa jest następstwem współdziałania co najmniej dwóch osób i dla jego przyjęcia nie jest konieczne, by każda z nich wykonywała tzw. czynność czasownikową (tu: zamieszczenie fikcyjnego ogłoszenia czy rozmowy z pokrzywdzonym mające na celu utwierdzenie go w błędzie i zrealizowanie przestępnego zamiaru).

Co do ww. **pkt 1 e** należy wskazać, że zgodnie z art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku jedynie z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424. obrońca formułując zarzut zaniechania braku wskazania, w jakim zamiarze działał oskarżony nie uwzględnił faktu, że czyn przypisany oskarżonemu, tj. oszustwo, można popełnić wyłącznie w zamiarze bezpośrednim znamionowanym celem („w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”).

Natomiast odnośnie **pkt 1 h** należy wskazać, że jak wskazuje się w judykaturze, „nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo, nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen.”-postanowienie SN z dnia 13 maja 2002 r., sygn. akt V KKN 90/01, LEX nr 53913. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie powziął żadnych wątpliwości co do okoliczności wskazanych w zarzucie, a to, że wątpliwości takie powzięła obrońca, nie stanowi uzasadnienia dla oparcia zarzutu o art. 5 § 2 k.p.k., lecz jedynie o art. 7 k.p.k., który to przepis zresztą również został przywołany w normatywnej podstawie innych zarzutów.

Odnosząc się do **pkt 2**, należy wskazać, że zarzut ten stanowi powielenie wcześniej sformułowanych zarzutów, albowiem zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego jest konsekwencją zarzuconych naruszeń przepisów postępowania. Konstrukcja taka jest sprzeczna z zasadami formułowania apelacji, tj. z zasadą pierwotnego ogniwa i pojedynczego zarzutu-zob. W. Wassermann, Zasady formułowania zarzutów apelacyjnych w obowiązującej procedurze karnej, „Prokuratura i Prawo”, 2010, nr 6. Tym samym należy uznać, że Sąd Okręgowy odniósł się do tego zarzutu omawiając wcześniejsze zarzuty, pierwotne względem niego.

Reasumując tę część rozważań, Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd meriti prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, przeprowadzając w zgodzie z przepisami postępowanie dowodowe oraz uzyskując kompletny materiał dowodowy pozwalający na orzeczenie w kwestii winy i sprawstwa oskarżonego, który następnie ocenił w sposób pozostający pod ochroną art. 7 k.p.k., w rezultacie słusznie przyjmując, iż oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanego i przypisanego mu (ze stosowną zmianą co do współsprawstwa) przestępstwa oszustwa.

Przechodząc następnie do kwestii niewspółmierności kary, przypomnieć trzeba, iż w orzecznictwie trafnie podkreśla się, że **zarzut rażącej niewspółmierności** kary (dotyczy także środka kompensacyjnego), jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739). Chodzi natomiast o „znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)” (zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna, bijąca w oczy czy osłepiająca (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r., II AKa 82/10, LEX nr 621421).

W realiach niniejszej sprawy w związku z tym stwierdzić wypada, iż Sąd Rejonowy przy ferowaniu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i środka kompensacyjnego odwołał się do ustawowych dyrektyw ich wymiaru oraz ustalił katalog okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących w odniesieniu do oskarżonego. Apelacja nie zawierała żadnych merytorycznych zarzutów pod adresem kompletności tego katalogu czy też zasadności przyjęcia poszczególnych okoliczności przez Sąd I instancji. Tym samym kara 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek kompensacyjny stanowią trafną prawnokarną reakcją i nie ma żadnych powodów, by je w jakikolwiek sposób łagodzić w postępowaniu odwoławczym. Tylko bowiem taka reakcja może być uznana za adekwatną do zawinienia B. T. i społecznej szkodliwości jego czynu, tylko takie oddziaływanie zapewnia też należytą realizację dyrektyw wymiaru kary opisanych w art. 53 k.k. W szczególności brak jest podstaw do łagodzenia represji karnej wobec oskarżonego z uwagi na stan jego zdrowia, skoro nie jest on zarazem przeszkodą w jego pobycie w warunkach izolacji więziennej, a podnoszone w apelacji skutki społeczne, z jakimi muszą borykać się osoby skazane za oszustwa, to jedynie naturalna konsekwencja każdej przestępnej działalności, a nie jakaś nadzwyczajna okoliczność, która w przypadku akurat oskarżonego wymagałaby jakiegoś ekstraordynaryjnego potraktowania.

Na marginesie jedynie wypada zresztą zauważyć, iż faktyczna dolegliwość, jaka spotka oskarżonego w związku z przypisanym mu w niniejszej sprawie przestępstwem, może być jeszcze niższa. Lektura danych o karalności B. T. w połączeniu z informacją samego oskarżonego, iż toczą się dalsze postępowania o podobne czyny przeciwko niemu, pozwala zakładać, że oskarżony będzie mógł ubiegać się o orzeczenie kary łącznej, która przy podobieństwie poszczególnych czynów i ich zbieżności czasowej zapewne nie będzie prostą sumą kar jednostkowych. Oczywiście z punktu widzenia orzeczenia kary jednostkowej w niniejszej sprawie jest to okoliczność wtórna, a Sąd Okręgowy przywołuje ją jedynie dla wyjaśnienia oskarżonemu jego sytuacji procesowej.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I wyroku, **utrzymując w mocy zaskarżone orzeczenie**.

O zwrocie **kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu** Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt II wyroku, na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 2 ustawy-Prawo o adwokaturze w zw. z § 4 ust. 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od **kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne**, z uwagi na jego trudną sytuację majątkową i perspektywę dłuższej izolacji penitencjarnej, jak w pkt III wyroku.

SSO Piotr Gerke